

Акrostих

Християнството е сила,
Ражда радост лекокрила.
Истинските чувства не умират –
Само правилните хора те намират.
Тежко става на човек, когато
Истински държат се с него грубовато.
Явно сърчицето мъка не побира,
Някой щом не го разбира.
Сила безгранична чувствам аз,
Когато ми се усмихваш, мое семейство!
Осъзнавам, чеот теб съм част...
Сякаш радостта прелива!
Единствено словото Божие избирам.
Мракът така изчезва.
Едничка мисъл – към добро, ме води.
Йоан, Марко, Лука, Матей да почетем,
Силна връзка да градим между нас.
Толкова умислен аз се чувствам днес.
Вярвам, надявам се, обичам...
Огъня на Божието слово следвам...

Автор: Ангел Ивов Йовчев (15 години)

Клас: IX а клас

Училище: ПГСА - град Пазарджик

Учител: Любомира Петрова

Ден на християнското семейство

Денят на християнското семейство е един от най-хубавите религиозни празници – заедно ходим на църква, събираме се около трапезата, смеем се.

Прекрасно е да имаш семейство, а още по-прекрасно е да си един от най-малките членове в него. Всички ти се радват, грижат се за теб и ти угаждат. Мама ми готви вкусни спагети, баба ми шие красиви рокли, а тате ми купува играчки... А заслужавам ли тези неща? Оценявам ли ги? Казвам ли „*Благодаря*“? Спазвам ли Божията заповед да почитам родителите си? Опитвам се, но не винаги успявам. Познавам обаче някого, който никога не е пристъпвал тази заповед – Дева Мария. И само като си помисля, че е била дете преди повече от две хиляди години и не е имала удобствата, играчките и забавленията на днешните деца (собствена стая, модерни дрехи, телефон, таблет, сладолед, захарен памук, шоколад, рождени партита...), това ме кара да ѝ се възхищавам и да се замисля дали мога и аз като нея, независимо от всичко, да бъда толкова добра, смирена и възпитана. Сещам се и за всички онези бедни сирачета, самотни и изоставени деца без дрехи, без коричка хляб, без майчина прегръдка и без бащина закрила. Как ли живеят те? Става ми тъжно за тях и започвам да съжалявам за моментите, в които съм била груба и непослушна към моите родители. И как ми се иска да кажа „*Прощавай*“ и да се гушна у мама. Тогава осъзнавам колко щастлива и благословена съм, че я имам, че имам и тате и брат ми, че имам семейство. Благодаря ти, Боже, за това!

Деца, малки и големи, да следваме примера на малката Мария – да почитаме родителите си, да ги обичаме и да се молим за тях, защото те са ни дар от Бога! Така денят на християнското семейство ще бъде всеки ден!

Анна-Мария Стамболийска
3^a клас от ОУ „Гео Милев“, с. Белозем
Преподавател :Тошка Стоева

Пети национален детски конкурс
на Пловдивска св. митрополия „Въведение Богородично“
2018 г.

Когато погледна небето, винаги се сещам за Богородица

В 21 век пороците на хората са повече от добродетелите. Поглеждайки назад във времето, в което света Богородица е живяла, и сравнявайки го с нашето, ми става мъчно. Тогава хората са полагали ежедневни усилия, молейки се и трудейки се, за да докажат пред Бога, че са достойни, изтъквайки своите добродетели и това колко е чист и скромнен животът им.

В днешно време хората не оценяват това, което е правено в миналото, за да може християнството до достигне сега до нас и да се запази като чисто и свято. А напротив, те го приемат за даденост и парадират със своите грехове и пороци, като пушенето, пиенето, хазарта, разпуснатостта. Мислейки си за всичко това и гледайки към небето, се сещам за света Богородица и нейните добродетели. Как Тя ни гледа оттам и въпреки всички лоши неща, които правим, тя все пак се моли за нас, иска да ни помогне. Възхищавам се и искам да бъда като нея! Тя е била кротка, смирена, трудолюбива, отдадена на Господа, благородна и чиста. Не е познавала пороците и затова е станала достойна да бъде Божията Майка.

Въведена в храма още на 3-годишна възраст, Тя започва да обича Господа и решава да му служи вярно цял живот. Нещо, което в днешно време никой не би направил. А именно родители да посветят детето си на Господа и да го оставят в храма години наред. Кое дете би останало днес за повече от ден послушно в храма? И въпреки това аз не губя надежда. Знам, че много хора по света са християни, че все пак нашата религия ще се съхрани во веки веков. Надявам се, че повечето от тези хора ще предадат това, което знаят за Богородица и за Църквата на децата си, а те на своите. Така всички нейни усилия да ни спаси няма да са напразни.

Аз ходя на Неделно училище 6 години и всеки път, когато вляза в храма, се моля на св. Богородица. Заставам пред иконата, паля свещ и се моля да прости греховете ми и да закриля ближните ми. Сигурна съм, че Тя чува молбите ни и че винаги е до мен и до другите деца и близките ми. Знам, че Богородица е жива в нас! Това особено го чувстваме в Детската доброволческа организация, която си създадохме към Неделното училище в храм „Св. Николай Мирликийски Чудотворец“ в Смолян. Света Богородица винаги ни помага как да осъществим идеите си и да зарадваме болни, възрастни хора, дечица инвалиди. От няколко години ходим редовно при нашите мили баби и дядовци /така сме си ги кръстили/ в Дома за стари хора в село Фатово. Досега сме били 14 пъти – за Рождество Христово, за Великден и на храмовия празник на параклиса, който е в двора на Дома „Св. св. Константин и Елена“. Правим им и пролетни празници през месец март, съчетавайки в едно Трети март, Осми март, Първа пролет и Благовещение. Много се радвам, когато го правим, защото веднъж караме те да се чувстват по-щастливи, а ние да сме по-обогатени.

Там са настанени около 90 възрастни хора. Половината са лежашо болни. Носим на всеки подаръчета и картички, почерпка – сладки или соленки, плодове. Подарявали сме им стен-табла с общи снимки от нашите посещения. Правим го благодарение на добри хора дарители. Мислим си, че Света Богородица подсеща и тях как да живеем по-милостиво и заедно.

Най-приятно и вълнуващо е, когато седнем до леглата им или до инвалидната количка и започнем да си говорим... Слушаме историите им, говорим за семейството, дома и традициите. Така ние научаваме много от тях, а също така и те от нас. Разказват ни за обичаите по тяхното време и как са празнували големи християнски празници, като Въведение Богородично, Коледа и Великден, Петровден и Света Неделя, Голяма и Малка Богородица. Понякога се разплаквам, но гледам да не ме видят, от мъката в очите им, връщайки се в отминали дни. Мъчно им е, но... си остават добри. Една баба ни разказа, че се е върнала от Мадрид и поискала да е в Старческият дом, само за да не затруднява дъщеря си с три момчета. Не искала да се случи краят ѝ там, защото разбрала, че глобите са много тежки, ако не се поддържат гробовете в изряден вид. Защо да затруднява семейството на дъщеря си? Слушах я и си мислех колко от хората сме готови да направим нещо подобно в името на семейството си? И се чудя дали всеки би постъпил така, би направил жертва за себе си, за да са добре другите. Силно се възхитих от историята на тази бабка. Милата! На гърдите си носи малко кръстче.

**Антония Атанасова Кушлева, 10 клас
от Езикова гимназия „Иван Вазов“ – Смолян**

**Участва в Неделното училище
към храм „Св. Николай Мирликийски Чудотворец“ - Смолян**

Ръководител: Росица Примовска

Щастието да имаш семейство

Всеки има безброй причини да уважава и обича своето семейство. Нашите най-близки – майки, татковци, баби, дядовци дават всичко от себе си, за да ни осигурят храна, подслон, образование. Но дали това да ти е топло през зимата, или да имаш вкусотийки на масата е най-важното за децата? Аз мисля, че материалното, колкото и да е важно, не може да се сравни с любовта и вниманието, които ни даряват нашите семейства.

Истински важните неща, заради които аз изпитвам уважение и почит към моите родители са няколко.

Първо – никой не може да избере какво да е детето му преди да се роди и обратното – детето не може да избира своите родители, но аз съм сигурна, че те ме приемат такава, каквата съм. Не се опитват да ме моделират по техен образ и подобие, а се намесват само когато има нужда да ми дадат съвет. Винаги разговарят с мен като с равностоеен член на семейството ни. Изслушват ме и ако пожелае да ме посъветват винаги откликват. А аз честичко се допитвам до тях... Нали трябва да се науча сама да вземам решения?!

После... Всички грешим – по-малките повече, по-възрастните по-малко (предполагам!) – няма безгрешни хора. Но аз съм сигурна, че колкото и голяма грешка да съм допуснала, моите родители ще ми помогнат да я поправа. Те ще бъдат до мен и въпреки грешките ми ще ме обичат. Винаги ще намерят сили да ми простят, а това е много голяма отговорност за мен – трябва да полагам усилия да не излъжа доверието им.

И в заключение... В семейството всеки помага на другия без да очаква нещо в замяна. Няма корист, няма условия или полза – искрено и безусловно! Това е толкова истинско отношение, човешко, честно и неподправено. Затова никой не трябва да пренебрегва своите родители и близки, а трябва да отделя повече време да бъде заедно с тях, да пази традициите на рода си и да ги предава на по-малките членове на семейството си.

Щастлива съм, че Бог ме е дарил с това благо – да имам прекрасни родители! Желая го на всички деца, за да се чувстват обичани и сигурни!

Автор: Вероника Иванова Павлова

5 клас, ОУ „Пенчо Славейков“, гр. Димитровград

Преподавател : Денка Николова

Ден на християнското семейство

Има песни и стихове за мама,
но всички сме създадени от двама.
Родители се те наричат
и много, много ни обичат.

Днес, на този ден велик,
Ден на християнското семейство,
паля свещичка във храма
и се моля за татко и мама.

Нека Бог да им даде,
здраве, сили и живот,
да бъдат дълго с мене
и утеха в това бурно време.

Семейството е свято,
Бог Го е благословил!
Семейството е всичко в този свят,
семейството е благодат!

Виктория Николаева Николаева
13 години, 7 клас
Училище „Св. Св.Кирил и Методий”
Гр. Първомай

ЗА ХЛЯБА НАШ-С БЛАГОСЛОВИЯ И ЛЮБОВ

„За хляба се говори с любов и преклонение!-казваше моя мъдър пралядо Тоши,когото много обичах.-В дома има ли хляб на трапезата,семејството заедно ли е,значи имаме всичко!“-погалваше ни дядо,а сините му очи грееха,грееха и се усмихваха с много любов.Шепичка житни зрънца!Благословени със силата на Златна Добруджа!Откърмени в най-топлата и гальовна земя,отстояла на бурните северни ветрове!И от тях брашънце и мая,и водичка-и най-вкусния хляб,топъл,ухаещ на дом!С препечена коричка!И най-вкусната мамина мамалига,мамини курабийки,най-вкусната баница!А,прекрасната мамина или бабина пита,която с невероятния си аромат,те приканва по бързо да влезеш у дома,да отчупиш зальк от вдигащия още пара хляб.И да целунеш майчините ръце,сът ворили от шепа брашънце,с много любов,с много нежност хляба,който събира семејството заедно!**ЗАЕДНО!**С молитва и с благодарност!Това е вълшебното пламъче,което разпалва любовта в семејството,топлината на бащиното огнище.На силните бащини ръце подсигурили хляба на семејството. На майчиното,любящо сърце и ръце,сътвори ли свещения хляб,замесен с молитва,с благодарност към Бога,че семејството е здраво и е заедно!И винаги първото парче се поднася на Господ и на Света Богородица!

Моето семејство има много здрави традиции и силни корени. Родителите ми са ме закармили с много доброта и любов,с много уважение и почит към родната земя.На всички светли празници-Въведение Богородично,Рождество Христово,Възкресение Христово и др.запалили свещица,с молитва ГосподиСвета Богородица да ни даряват живот,здраве,своята благословия,закрила,милост,любов и покров.Една от прекрасните ни традиции,е на празник голямото ни семејство,да бъде винаги заедно в мир,здраве,а на трапезата ни да е нашата любима пита слънце!Като слънчева любов!Като любовта на сърцето-както казва баба.Тя прави най-вкусните и красиви погачи.Защото ги за месва с много,много любов!Задължително винаги са топли.За да е топлината в семејството още по-силна!А как ухаят!Когато си вземеш зальче от този огромен,ухаещ,топъл хляб ти е толкова вкусно,че искаш още и още!Баба от малка ме научи да меся.От нея зная-хляб се меси с много любов!Хляб се меси,с чисто сърце и с благословия!А каква погача правим за Бъдни вечер-прекрасна!Много красива,много вкусна,с много символи,за всеки член от семејството!За благоденствие,за здраве,за берекет,за щастие,за плодородие-с ангелчета, кръст, грозд, слънце, цветя, пиленца, дом, котва ,книга... Погача ухаеща на топлотата и любовта от сърцата ни!За да е семејството ни винаги заедно!

За хляба се говори с любов!С преклонение!С уважение!Като светиня!Благословени!

Добромира Християнова Миткова-14г.
Гр.Варна ЧПГПИТКН-8клас

Пети национален детски конкурс
на Пловдивска св. митрополия „Въведение Богородично“
2018 г.

Моето влизане в храма...

За мен храмът е мой дом, защото донякъде аз там съм родена /в малката къщичка в двора на храма/, там съм израснала и най-вече там съм разбрала какво е любов. Затова много ме учуди, че света Богородица като дете на 3 години влиза сама в храма, който ѝ е бил непознат. Влиза готова, с радост, без да упорства, без да започне да плаче или да каже „не“ /което често правим днешните деца/. Света Богородица отива там, за да остане завинаги с Бога. Тя е най-силния пример за нас! Аз от малка съм близо до храма и близо до Бога, благодарение на баща ми, който е свещеник, и на майка ми, която съветва мен и брат ми как да живеем правилно. Знам, че трябва да сме смирени и вярващи. А когато съм имала някаква трудност, винаги съм се обръщала за помощ към Господа, защото той ще ме насочи към правилното решение и никога няма да ме подведе. Или просто ще ми вдъхне надежда, за да продължа напред. Аз не знам какво е да си далеч от храма. Никога не съм си и представяла живота си без тези родители. Или те да не те допускат до храма. Каквито родители има.

Става ми жално за тези деца, които даже не знаят какво представлява тази сграда - сграда, в която има толкова много енергия, любов и вяра. Най-много мразя, когато някой ми каже: „Това са пълни глупости, това е измислено, няма такава истина.“ Точно тогава се замислям и си казвам, че всичко друга е измислено, а само БОГ Е ИСТИНА! Аз не мога да заспя, ако не си кажа молитвата, а някои даже не знаят, че има такава. В храма съм влизала милион пъти, всяка вечер и всяка сутрин го виждам. Имам специална връзка с него, за което много благодаря на Бог, на родителите ми, и на хората, които ме учат на това какво е ВЯРА, и на хората, които ме подкрепят. Благодаря специално на света Богородица, че тя в това свято място и израснала и е прекрасен пример за нас.

Йорданка Василева Маджарова, 7 клас
Четвърто ОУ „Стою Шишков“ - Смолян

Участва в Неделното училище
към храм „Св. Николай Мирликийски Чудотворец“ - Смолян

Ръководител: Росица Примовска

Храм "Свето Въведение Богородично"

В Пловдив имаме си малък храм
"Свето Въведение Богородично" се казва знам.

Архитектурата му скромна, опростена,
но вековна ценност в него е съхранена.
Спирам пред красивия резбован иконостас.
Спокойна съм! Все едно, че съм си в нас!

Светците от старинните икони
ме гледат с вяра, надежда, любов.

Радват се! В храма е влязло дете!

Заставам пред храмовата икона

и започвам да се моля:

да израства в благочестие, добри дела, Христова вяра!

Да е винаги отворен Божия храм

за нови и нови въведения там!

Катрин Николаева Христовова - IV клас

СУ "Св. Костантин-Кирил Философ"

Семейството – истински Божи дар

Есе

Доброта, уважение, обич – все красиви думи в звучния ни български език. С тях назоваваме едни от най-ценните човешки качества, без които не може да има хармония в живота на хората. Тези ценности са заложени и в някои от Десетте Божи заповеди.

В навечерието на Въведение Богородично – Ден на християнското семейство, си мисля колко е важно във всяко семейство да има доброта, уважение и обич. Но за това е необходимо всеки с отговорност да се отнася при създаването на семейство. Тогава няма да има толкова много изоставени, самотни и нещастни деца. За тях святата дума **семейство** не означава нищо, защото никога не са усещали уюта на родния дом, не са чували думи на обич и загриженост, не са били дарявани с родителски ласки. Когато на улицата видя дечица, които просят, ми става тъжно. Но в същото време се възмуствам от техните родители, които насила ги карат да се унижават. Такива егоисти не заслужават да бъдат родители.

Понякога се сещам за онези много богати хора в света, които се самозабравят в стремежа си да забогатеят още повече. Толкова ли е трудно да отделят от спестяванията си, за да стане обстановката в детските домове по-уютна? Тогава повече деца с трудна съдба ще живеят при много по-добри условия. По-малко щеше да ги боли, че не са в истинското си семейство, макар че такова винаги ще им липсва. Особено в празнични дни те винаги ще се чувстват самотни и нещастни.

Разбира се, има и такива детски домове, в които приютените деца намират истинска любов и внимание. Скоро от едно предаване по телевизията разбрах каква е съдбата на някои деца, лишени от родителска грижа, но попаднали в подходяща среда, близка до семейната. Благодарение на благодетели и на любящи възпитатели те намират разбиране, любов, получават добро възпитание, а после добра реализация в живота си.

Така искам на този свят да няма нещастни хора! Понякога мечтая да съм ангел, който лети от облак на облак под ясното синьо небе. От там ще виждам плачещите и ще ги дарявам с любов и много щастие.

Да, много важна е ролята на родителите за възпитаването на християнските добродетели у своите деца. Щастлива съм, че именно родителите ми са пример за мен в това отношение. От тях се научих да гледам света около себе си със светлина в очите, с усмивка и добри думи да успокоявам тъжен приятел, да благодаря за всеки приятелски жест. Благодарна съм, че имам семейство, което е задружно, в което има любов и разбирателство. Семейството за мен е истински Божи дар.

Възпитанието изисква човек да умее да благодари за стореното добро. На това децата трябва да се научат още от малки. Благодарността е израз на уважение и към родителите, и към другите хора. Родителите ни се трудят неуморно за нашето

благоденствие. Купуват ни хубави дрехи, скъпи телефони. Но за съжаление има много примери около нас как за своите прекалени грижи те не получават уважение и благодарност. Някои наши връстници постоянно настояват за нови дрехи, сърдят се, че телефонът им вече е остаряла марка. Все искат и искат от отрудените си родители, без да дават нещо от себе си.

Пример за това, как трябва да се отнасяме към родителите си, е животът на малката Мария, бъдещата Света Майка. Още тригодишна тя смело изкачва стъпалата на храма, за да бъде спазен обетът, даден от родителите ѝ пред Бога. Именно там, в храма, от малка се учи на трудолюбие и овладява различни умения, важни за живота ѝ след навършване на пълнолетие.

Въведение Богородично е ден, в който отново се замисляме за облагородяващата сила на истинската любов в семейството. Във връзка с това винаги си представям летяща двойка бели гълъби, красив символ на мира и любовта.

Лиляна Трендафилова Пелева, 12 год., VI^б клас

преподавател по БЕЛ: Марина Симидарева

гр. Ракитово, обл. Пазарджик

СУ „Св. Кл. Охридски

Ден на християнското семейство

Есе

В малкото градче Ракитово, сгушено в пазвите на Чепинската котловина, се намира бабината къща, събрала спомени от поколения, запазила духа на християнската вяра. Моето семейство е голямо и щастливо, въпреки проблемите, всички сме единни и се подкрепяме, когато някой от нас е в беда. А един от най-важните хора в моя живот е дядо ми Тодор. Роден е през 1955 година. Живял през годините на комунизма и демокрацията. Малко знаят за него, но за мен той е изключителен човек. Още от дете работи. Неговата личност се изгражда в юношеските му години, като разбира, че сам трябва да се труди, сам трябва да построи дом за семейството си. Добродушното му сърце и никога неспиращата му отдаденост към близки, роднини и приятели го определят като незабравима личност. Упорит и енергичен, за него няма недостижими неща. Всеки път е получавал, каквото поиска, но разбира се с много мъки и лишения. За мен той означава много. Той дава всичко за мене. Но не само ми дава, а и ме учи на уважение - най-вече към по-възрастните от мен.

По стара традиция всяка вечер се събираме около трапезата и отправяме своята молитва за благодат, но 21-ви ноември е денят на моето семейство "Въведение Богородично". С пропяването на първите петли всички се захващат с подготовката за празника, а в навечерието започваме да обсъждаме "Какво е семейството?". Семейството - това е всичко, от което се нуждае едно дете. Семейството е нашата опора, нашият пристан в тежки и нерадостни мигове. Със семейството споделяме най-щастливите си моменти.

Никога не съм си задавала въпроса "Каква е ролята на родителите?". Замисляйки се започнахме да обсъждаме какво наистина означават родителите и семейството.

За да се развива едно дете добре, то има нужда както от майка, така и от баща. Майката пълни душата на детето с крехкост, а бащата събужда възторг и възхищение. От тях зависи дали то ще придобие качествата на доброто или на злото. Децата не се раждат нито добри, нито зли, те стават такива, каквито ги възпитават родителите.

Никой не може да избира родителите и роднините си! А моят дядо е моят пример!

Изработил: Мария Ангелова Пейчинова, XI^а клас

СУ "Свети Климент Охридски", гр. Ракитово

Преподавател: Анна Василева Пейчинова

По стъпките на Богородица

Тази сутрин ставам и пред иконата заставам,
на любимите си хора молитва посвещавам.

Моля се за мама, моля се за татко!

И без да осъзнавам на мечтата се поддавам...

Колко много искам в храма да ме въведат,
да измина леко светлия ѝ път.

По Богородичните стъпки плахо да вървя
и Божието слово тихо да мълвя.

Да усетя погледа Христов,
да се заредя със вяра и любов!

За всички трудности ще съм аз готов,
силен, ведър и със порив нов!

Нека всички нас ни води този светъл Благослов!

Никола Николов Ангелов

бв клас, ОУ "Петко Каравелов", гр. Асеновград.

Златина Никитова

Вяра и обич в голямото християнско семейство

*Затова вие не сте вече странници и пришълци, а сте
съграждани на светиите и членове на Божието семейство.
Ефесяни 2:19*

Първите думи, които Бог казва при сътворяването на света, са: „Да бъде светлина!“. Оцеляването на света е невъзможно без нея. Тя отхвърля всяка духовна тъмнина. Озлоблението и омразата убиват светлината и умъртвяват всичко. Добротата и човешката съпричастност имат способността да преобразяват грозното в красиво. Любовта между хората има привилегията да дарява щастие, да връща усмивката и блясъка в угасналите очи. Затова е вестител на Чудото.

Всеки човек носи частица от Божията любов в себе си. Такава е любовта ни към близките и семейството. Без нея животът ни ще стане пуст и безсмислен. Затова и Бог е казал да се обичаме, както Той ни обича, и да повярваме, че е във всеки от нас. Неговата любов е невиджана енергия, която ни дава сили да бъдем милостиви, да се борим със злото, да прощаваме и да се обичаме.

Но дали всъщност всички деца имат възможността да бъдат обгръщани с любов и внимание? Растат ли в задружни семейства, загрижени за бъдещето им?

В моя клас на последния чин седи едно крехко и дребно момиче. Косата ѝ е къса и къдрава, а очите – излъчващи невинност. Отхвърлена от всички, преди дори и от мен, тя бе самотна и изолирана, не заради друго, а заради това, че е била отнета от своите родители.

Един ден с част от съучениците ми бяхме в нашата класна стая. Заедно с моята приятелка ѝ помагахме да научи урока по български език. Щастлива от факта, че някой се държи дружески с нея и е загрижен за доброто ѝ представяне, по-късно тя помоли учителката да я изпита. След като се справи отлично с поставените задачи, побърза да изтрие написаното върху дъската. Всички бяхме насядали на чиновете и с интерес я наблюдавахме. С особена мекота в гласа съобщи, че рисува своята майка и баща си. Написа колко много ги обича. После със сълзи на очите започна да разказва:

– Колко много писма написах на мама! Помолих я да дойде да ме види. Аз чакам, чакам, но тя не идва, а ми обеща...

Думите забиваха остриетата си в сърцата и спираха дъха ни от мъка и ... срам за доскорошното ни пренебрежително отношение към това крехко момиче. Всички замлъкнахме, смутени от действията си, изпълнени с болка и съжаление. Тя избърса сълзите си и отново прониза празната тишина с лъчезарната си усмивка.

Тази усмивка бе победила мъката и отчаянието и напомняше, че любовта живее в сърцата ни. Ние се раждаме с нея – само трябва да имаме

смелост да я подарим на другите.

Болката в душата се лекува с любов.

А любовта е в Божието семейство. Ако ние сме Божии деца, тогава сме част от Неговото семейство.

Обичта и доброто са в нас. И в моменти на отчаяние са способни да върнат надеждата, защото отговорността към другия е важна част от пътя на всеки от голямото ни християнско семейство.

Вечер, след училище, всички сме със семействата си, а крехкото малко момиче – в дома за деца с такава съдба. Искамвсяко от тях да откриечудото на топлотата и любовта.

И когато студената нощ жадно поглъща топлината и коварно се опитва да отнеме от светлата доброта, тя дори не подозира, че едно крехко момиче е скрило близко до сърцето си малки пламъчета. Те го пазят от задушливата прегръдка на нощта и вливат топлина в душата му. Смелият пламък на човешката съпричастност закриля онази нежна доброта в малкото трепетно сърце, която успява да съхрани, въпреки всичко.

В душата на детето, събрала тъга и сълзи, нежност и болка, горещо намира желанието да остане вярно на светлия ден и белите птици. В неговия свят няма място за черното кълбо на злото. Невидимата слънчева нишка на добротата и любовта го стопява.

Нощта бавно отстъпва...

Изгревът, огнен и пищен, царува в булото на безкрайната синева. Сякаш някой леко докосва струните на човешката доброта и съпричастност. Прекрасна мелодия се извива нежно и по невидима нишка достига зареяни в небето птици. Надеждата разперва криле, за да ги последва. Зад нея се прокрадват снопове светлина, които разкъсват тънката паяжина на тревогата и болката. Очите искрят в очакване.

Поглеждаме нагоре. Простор!

И онази слънчева нишка...

Полина Петрова Пенчева – VII клас, 13 г.
ОУ „Стоян Михайловски”, ул. „Константин Геров” 45
Преподавател по български език и литература: Горица Петрова

Есе от една не много добра християнка до всички хора

Добре, че е тя! Тя ме спасява от големи грешки! Добре, че е Той! Той ме храни, пои и облича! Добре, че има Бог, за да имам спасение и цялата Негова милост!

Аз съм един много лош човек борещ се с пороците си. Изненада! Аз съм на 17. Коя съм аз... аз съм егоистично момиче, на което му е много трудно да дели със двете си по-малки сестри каквото и да е, което когато си поставя цел я постига на всяка цена погазвайки всичко около себе си, което сваля Кръста пред съучениците си понеже 90% от тях са атеисти и неверници, което обаче не сваля брoеницата си, защото му трябва за молитва, което се кара с родителите си, защото иска още от всичко, което се влияе от парите, социалния статус, момчета и бъдеще. Най-невъзможното от това е, че въпреки това благодарение на родителите си някой ден, ще стане нещо от мен и това есе е за тях.

Тя е жената, която ме отгледа когато бяхме само двете, понеже биологичният ми баща се отказа от мен и дълго бяхме сами. Тя даваше всеки залък за мен, а когато е нямала за себе си храна за мен имаше детски глезотии. Всяка нейна бръчка по лицето и е сблъсък с моя тежък характер. Всеки нейн бял косъм е един мой решен проблем. Грубата и кожа по ръцете и е моето несвършено днес задължение. Всяка нейна издишка е след пълният и с грижи по мен и сестрите ми ден. Да това е мама!

Той е мъжът, който ме прие в сърцето си като своя кръв! Той ме водеше на риболов, плетеше ми плитки, правеше ми всеки ден най-вкусните сандвичи на света в продължение на много време, докато ходя на училище. Показа ми много други светове и най-различни неща от живота. Заведе ме навсякъде и ми даде всичко като един добър баща. Той се караше на момчетата в училище, когато ме закачаха, той помагаше или правеше част от проектите ми за училище, защото аз не съм много сръчна. Да това е татко!

Те двамата ми дадоха всичко от себе си, за да съм някоя, а аз само ги натъзвавам и оскърбявам. Не знам как ми се случва така, че да върша волно и неволно грехове и пишейки това нещо плача, осъзнавайки колко ужасен човек съм! Колко е велик Бог за да даде такива търпеливи и добри родители... и все пак точно защото са толкова добри, аз се чувствам твърде недостойна, за да се храня на общата маса на семейството ми, понеже сестрите ми не им отстъпват по благонравие. Това ме прави несправедливо агресивна към семейството ми, което не е правилно според Бог. От друга страна ми е трудно да изравня християнския живот с този гаден, студен, дяволски свят отвън.

Хората в 21 век са се овълчили твърде много. Всеки гледа сам за себе си нещо да отскубне и не помага на другия, както ни учи Исус Христос. Родителите не са така добри и грижовни, каквато е била Богородица към Сина си. Хората се събират на глутници около някой „алфа“ и отскубват по някое друго хубаво нещо, ако изобщо остане. Родителите в къщи гледат да задоволят децата си с каквото и да е материално,

докато душите им пустеят и депресията се разнася сред тях като епидемия. А самите родители са нещастни, неосъзнавайки дори защо. Други родители пък бият децата си прекалено много и избиват неосъществените си мечти и амбиции, неосъзнавайки че унищожават децата си, за да угодят на егото си. Забелязали ли сте как, ако се качите в градския транспорт повечето младежи и девойки са запушили ушите си със слушалки?... Това е, за да изпълнят онова кухо пространство, което е заемала душата им. Нямаат свой свят и самоличност и вместо да се скрият зад покрива на Нашия Бог Иисус Христос, те се крият зад най-различни глупави неща и личности. И за жалост никой не ги образова и не им показва правилния път... Аз също се бях запътила по този път и то с голяма засилка.

Но ето, че все пак сърцето на майка ми я води към доброто. И не след много време в една нейна искрена молитва разбира, че цялото ни семейство върви по грешен път. Много скоро след това тя среща един поклонник в Гърция, който и казва някои от основните неща в това да бъдеш християнин и така тя тръгва по друг път, повеждайки със себе си цялото ни семейство. Аз, като за начало, много държах и се мъчих да се придържам към това, което родителите ми ме съветваха, но не след дълго не успях. Много грехих и много ми помогнаха родителите ми и ме съветваха как да се поправам. Много трудно ми беше и сега ми е още по-трудно. Вече знам и съм оградена достатъчно за това как да бъда добра християнка, но все още ми е трудно да привикна себе си към добрия християнски живот. Грешките, които съм допускала не са фатални, но достатъчни, за да кажат някои от хората около нас, че съм изгървано дете. Не знам коя съм и каква съм, знам че трябва да бъда по-добра и в борбата между мен и моят егоизъм, гордост и други пороци, имам силни и саможертвени родители, които благодарение на милостта на Бог, все още са до мен и до сестрите ми.

За това в деня на християнското семейство и на младежта се обръщам към всеки, който случайно или не, е прочел или чете този текст с обръщението: Ценете родителите си, ценете близките си, ценете духовният си отец и ги обичайте много, защото само благодарение на Божията любов и милост към нас грешните, ние съществуваме и се борим всеки ден с греховете на душите си, за да спасим душите си от адските мъки. И дори понякога всичко да изглежда твърде невъзможно, невероятно или отчайващо, Бог винаги има своята промисъл, Богородица винаги закриля своите чедра и семействата също.

А до всички порастващи младежи и девойки като мен: Нашите родители са силни и са нашите пазители на душите ни докато сме деца, но след време ние сами отговаряме за самите нас, следвайки напътствията на родителите си. И родителите ни не са супергерои и те са хора и те се чувстват зле, просто много пъти не ни го показват, за да не смуцават християнското спокойствие в дома, не е зле и ние да последваме техния пример и да пораснем като добри хора. Също така любовта, милостинята и добротата и смиреността са неща които дявола не притежава така, че нека се стремим към тях. Това успех да науча и разбера.

Честит празник на всички, които четат това !

Стефания Иванова Порязова, град Ямбол, 10 клас, ЕГ "Васил Карагьозов"

ПРЕСВЕТАЯ БОГОРОДИЦЕ

**Майчице, Пресвета Богородице,
ръце в молитва, аз към теб протягам
и свещица в кандилцето искри,
Владичице, моя зов, със сълзица приеми.
Благослови семейството ни наше,
силна вяра, живот и здраве, ти ни дай,
душата опази ни, до сетния ни край.
В радост и тъга да бъдем,
опора силна, най-задружни на света,
единни да се справяме в трудността.
Пресвета Богородице,помогни ни
силна вяра да имаме в сърцата,
измоли от Господа Исуса Свят Христа,
сърцата ни за Бога, заедно да бият,
благословени, защитени в Името Божие
най-свято на света!**

**Теодора Християнова Миткова -11 г.
Гр.Варна ОУ „Черноризец Храбър”-5клас**